

Két lélegzetvétel

Futok a folyóparton, forrón ölel át a nyári napsugár. Futok ki az életemből, hogy magam mögött hagyjak egy rossz napot, a törtető világot, a mindennapok taposómalmát. Még két lélegzetvétel és megállok. Térdemre teszem a kezem, kicsit előrehajolok, hogy kifújjam magam. Megpillantok egy öreg fa törzsére szegezett képet. Egy elmosódó kép, két évszám egy öreg fa törzsén. Ki voltál? – merül fel bennem a kérdés a kép láttán.

Nézem a képet. Te már elrejtetted lelked a kóborló szélben, a susogó nádasban, a fák között árszűrődő napsugárban, az álom és ébrenlét időtlen partjain, a rohanó időben. Valaki álmaiba belopakodsz, majd tovalibbensz, mint a könnyű őszi szél, és lassan ballag tovább nélküled a ténfergő idő.

Nem tudom ki vagy, csak a korlátaidat ismerem:1962-2007. Nem tudom ki vagy, csak azt tudom, te már megszerezted a haldoklók bölcsességét, megszabadultál a tested börtönétől. Azt tudom, ide vágytál, ahol a folyó meg nem áll, minden él és változik, és ide ahol a szél beletúrt a hajadba. A folyó felől enyhe szellő érkezik, és összekócolja a hajam. Szeretted ez a helyet. Talán ide jártál a szerelmeddel, vagy itt ölelt végleg magához a hideg folyó. Nem tudom. Nem tudom, mit susog rólad az ártéren a nád. Nem ismerlek. Vajon ringattál a karodban gyermeket, aki utolsó percig arra kért, maradj még. Nem tudom. Számtalan kérdés tolakszik elő bennem. Nő voltál, egyéni sorssal, ember voltál egyéni úttal, mint bármelyiken.

Nézem a képet, amit már megtépzott annyi tavasz, nyár, ősz és tél. Lassan szelídült valakinek a fájdalom elfogadásá. Tudom, hogy szerettek, és te is szerettél, hiszen kihozta ide a képet, a pillanatot, amikor hajadba túrt a szél. Te bebújtál a homloka mögé, a lelke zugába. Meghúzódtál az emlékezet felhői mögé, hogy aztán megjelenj az álmaiban, az illatokban, a kóborló szélben, a sutogó nádasban. A szeretet számít igazán. Te tudod mi fontos és mi lényegtelen. Tisztán láttad utolsó percekben az életed. Megtapasztaltad a bizonyosságot, figyelmeztetsz bennünket, eljön a perc, amikor mi is elmegyünk, talán két lélegzetvétel még ebben a végtelen időben. Nézem, milyen szép a teremtett világ, nézem az ártérben a vízig hajoló fűzfa ágait. A hullámok játszanak a leveleivel, körülöleli a víz az ágakat és lágyan ringatja végtelen csókjában.

A perc megállt, a folyó kéklő messzeséget ringatott. Aranytallért szórt a fák alá a nyári napsugár.

Futok tovább. Még két lélegzetvétel és felérek hozzád, hazaérkezem.

Veres Tamásné Kiss Katalin